

TROSKAP MOT KALLET

Prinsipperklæring om misjon

Vedtatt av Det Norske Misjonsselskaps landsstyre juni 1981

INNLEDNING

Landsstyret i Det Norske Misjonsselskap (NMS) vil med dette sende en hilsen til våre medarbeidere, til misjonsforeningene og til norske menigheter. Vi takker for det samarbeid vi har hatt gjennom mange år.

Fra tid til annen er det nødvendig å besinne seg på misjonsarbeidets grunnlag og praksis. I NMS skjedde det sist i 1971 da Landsstyret utarbeidet en uttalelse om «Hovedlinjer i Det Norske Misjonsselskaps misjonssyn og misjonsstrategi». Landsstyret har funnet det ønskelig å gjøre noe tilsvarende nå. Samtidig håper vi å klargjøre for oss selv og andre hvor veien går videre framover i vårt misjonsarbeid.

I GUDS ORD OG MISJONEN

A) Bibel og bekjennelse

De profetiske og apostoliske skrifter i Det gamle og Det nye testamente er den avgjørende autoritet i alt som har med tro og liv å gjøre.

I sin bekjennelse har kirken en klar sammenfatning av Bibelens sentrale budskap. NMS krever derfor at de ansatte lærer i samsvar med Bibelen og Den norske kirkes bekjennesskrifter.

b) Jesus Kristus — den eneste vei til frelse

Bibelen lærer at alle mennesker står som syndere for Gud (Rom. 3,22–23). Bare ved tro på Jesus Kristus kan vi bli frelst (Rom. 10,9f). Jesu Kristi komme som frelser og forsoner er forutsagt i Det gamle testamente. Profetiene ble oppfylt da han ble menneske, sonet vår synd og oppsto på den tredje dag. I hans navn blir omvendelse og tilgivelse for syndene forkynt for alle folkeslag (Luk. 24,44–48).

Fra første stund har dette budskapet vakt motstand. I vår tid

utfordres misjonsarbeidet av den religiøse oppvåkning ute i verden. Gamle og nye religioner har fått ny selvbevissthet og er blitt misjonerende. Sterke krefter arbeider for *en* verdensreligion eller for religionsblanding. Alt dette er en utfordring som stiller grunnleggende spørsmål ved den kristne misjons berettigelse.

Bibelen lærer at Gud i skapeverket har gitt seg til kjenne for alle mennesker (Ap.gj. 17,22ff og Rom. 1,19f). Denne «allmenne åpenbaring» er likevel ikke en åpenbaring til *frelse*. Det fins bare *én* sannhet om veien til frelse, og den er gitt oss i Skriftens ord om Jesus Kristus. Vår fornuft og følelse foretrekker kanskje tanken om flere frelsesveier, men Bibelen sier klart at det er frelse i Jesus Kristus og bare i Ham (Joh. 14,6 og Ap.gj. 4,12).

Uansett hvor «høyt» et menneske kan nå intellektuelt og moralsk, er det fortaapt uten Kristus (Fil. 3,3ff og Rom. 3,19–23). Denne dom rammer Vestens mennesker like mye som afrikanere og asiater. Også i de såkalte kristne land finner vi avgudsdyrkelse, kanskje særlig i form av slaveri under Mammon (Ef. 5,5). Til alle som lever uten Gud, må budskapet om frelsen i Kristus bli forkynt.

Vi respekterer at mennesker har en annen tro enn vi, og at de virker for den. Religionsfrihet er en menneskerett som vi fullt ut anerkjenner. Det betyr imidlertid ikke at vi underslår sannhets spørsmålet. Sann kristen holdning innebærer villighet til å bøye seg for hva Guds ord sier om veien til frelse.

c) Kallet til misjon

Det fins høyverdig moral blant mennsker av annen tro (Rom. 2,14f), men det betyr ikke at de kjenner Kristus. Tvert om regner Bibelen med at mennesket er forblindet i forholdet til Guds åpenbaring (Rom. 1,21–23 og 1. Kor. 2,14), ja, det sies at onde åndsmakter står bak hedenskapet (1. Kor. 10,19–21). Bare når Guds ord blir forkynt, kan Den Hellige Ånd skape tro (Rom. 10,13–17). Derfor har Jesus befalt sin kirke å gå ut med budskapet til alle folkeslag. Den som tror og blir døpt, blir innlemmet i Guds rike og i hans kirke. Derfor sikter misjonsarbeidet på å grunnlegge kirker på nye steder slik at stadig nye mennesker kan erfare Guds nåde.

Misjonsarbeidet varer ved til Kristi gjenkomst (Matt. 24,14). Inntil den dag må vi forkynde kallet og utfordringen til tjeneste. Misjonsarbeidets mål er det fullendte Guds rike. Vi ser fram mot

den dag da kristne fra alle folkeslag skal samles for Guds trone i evig lovprisning av Hans makt og nåde (Åp. 7,9ff). Derfor skjer alt ekte misjonsarbeid i håpets, gledens og forventningens perspektiv.

II MISJON OG KIRKE

a) *Vårt arbeids særpreg*

Misjonen blir utfordret av mange viktige oppgaver. I alt dette må vi ha klart for oss at det i misjonssammenheng dreier seg om intet mindre enn frelse og fortapelse. Ordet må forkynnes, ellers kan ikke mennesket komme til tro og blir frelst. Derfor kan vi aldri slå oss til ro så lenge det fins mennesker som ikke kjenner Kristus (Rom. 15,17-21).

Det er dette som profilerer oss som misjonsselskap. Vår oppgave er ikke identisk med kirkens totaloppdrag. Vi er kalt til å bringe Guds ord til nye folkegrupper og steder.

Nå taler misjonsbefalinegn også om «opplæring» (Matt. 28,20). Derfor har misjonen medansvar for de kristnes åndelige vekst. Å drive bibel- og presteskoler er en vesentlig del av vår misjonsinnsats. Støtte til kristen opplæring på alle nivåer vil fortsatt ha høy prioritet.

Likevel må vi stille spørsmål ved vår bruk av misjonærene og besinne oss på hva som er vårt kall. Misjonen må stadig være på vei til nye steder og nye mennesker. Vi må erkjenne at vi ikke har maktet dette slik vi gjerne ville. Delvis henger det sammen med den historiske situasjon. Det arbeid og de institusjoner kirkene har, er ofte resultat av misjonens planlegging. I samarbeidet må vi ta hensyn til kirkenes planer og behov. Den politiske situasjon kan også binde vår planlegging. Dette gjør at vi ikke alltid kan legge opp arbeidet etter våre *idealer*. Det må likevel ikke hindre oss i å foreta klare *prioriteringer*. I samtaler med kirkene må vi drøfte nedtrapping av støtten til visse institusjoner og arbeidsgrener. Vi må arbeide for at flest mulig av misjonærene settes til direkte evangeliserende arbeid. I en tid med begrensede ressurser må vi ha klare målsettinger og mot til konsentrasjon.

Til en viss grad er vi som misjonsselskap engasjert i «mellom-kirkelig hjelp». Likevel vil vi ikke definere ordet misjon ved hjelp av dette begrepet. Uttrykket mangler den dynamikk som er livsnerven i misjonsarbeidet, og det gjør ikke klart hva slags hjelp det

dreier seg om. Vår oppgave som misjonsselskap er ikke å gi hjelp til likt og ulikt. Vi ser gjerne at søsterkirker hjelper hverandre og er villig til å formidle slike kontakter. Også internasjonale organer (f.eks. Det lutherske verdensforbund) kan her komme inn i bildet. På denne måten kan kirkene få hjelp til tiltak som det ikke er naturlig for oss å støtte. Både vi og våre samarbeidspartnere må være klar over at NMS' ressurser først og fremst skal brukes til utbredelsen av Guds ord til nye mennesker og nye områder.

b) Diakonal innsats

Ved siden av forkynnelsen har misjonen alltid drevet et vidt for-grenet arbeid for å avhjelpe legemlig nød. Jesu eget eksempel og hans ord om kjærlighet til nesten viser at omsorg for medmennesket er et sentralt kristent anliggende. NMS arbeider ofte i fattige u-land. Derfor er hjelp til nødlidende medmennesker en vesentlig og nødvendig del av vårt misjonsarbeid. Omfanget av vår innsats på dette området må alltid avveies i forhold til forkynnelsen og sakramentforvaltningen.

Vårt hjelpearbeid må aldri brukes som «lokkemat». Det er uverdigg for Kristi disipler, og det kan skape en overfladisk holdning til evangeliet. På den annen side må vi heller ikke unnlate å gi et kristent vitnesbyrd. Det er en *helhet* over arbeidet som vi ikke må miste. Vår innsats for nødlidende må gå hånd i hånd med menighetsbyggende arbeid. Det er denne sammenknytning av *tjeneste og vitnesbyrd* som gjør arbeidet til *diakoni*. Selve forkynnelsen er også indirekte en sosial innsats av stor betydning fordi mennesker blir omskapt ved evangeliet, og det får samfunnsmessige konsekvenser. Det er imidlertid viktig at all legemlig og praktisk hjelp gis uten religiøse betingelser fra vår side.

Vårt utviklingsarbeid drives dels med støtte fra NORAD. Vi er glad for det gode samarbeidet og ønsker å fortsette det. Adgangen til offentlige midler kan imidlertid friste oss til å satse så mye på ressurskrevende utviklingsprosjekter at tyngdepunktet i vårt arbeid forskyves i en uønsket retning. Vi må vokte oss for å bygge et arbeid som i framtiden kan binde pengemidler og personell. Støtten fra offentlige midler må heller aldri føre til at vi underslår vår kristne identitet.

Institusjonene innen denne sektor er fortsatt en aktuell arbeidsform mange steder. De er tjenlige hjelpemidler i vårt diakonale arbeid, og de har ofte åpnet vei for evangelieforkynnelsen. Imid-

lertid krever de ofte stor innsats når det gjelder penger og personell. Det er ikke lett for kirkene å overta dem. Derfor må vi samtale med de lokale kirker om hvordan arbeidet skal videreføres. Sosialt arbeid uten institusjoner blir kanskje mer aktuelt i årene som kommer. Oppbygging av *menighetsdiakoni* vil få høy prioritet. Et desentralisert opplegg vil ofte være mer mobilt og bedre rustet til å møte nye utfordringer. Vi må kontinuerlig vurdere vår strategi på dette felt. Fordi forholdene varierer så sterkt fra land til land, må vi regne med at vår langsiktige strategi også vil være ulik.

c) *Misjonærtjenesten*

Å være misjonær er en særegen tjeneste. Misjonær er den som sendes for å ta del i arbeidet med å bringe evangeliet ut hvor Kristus ikke er kjent — ved forkynnelse, diakoni og annen innsats. Det er viktig å se helheten i arbeidet. Administrative stillinger eller stillinger ved de ulike skolene er også nødvendige for at helheten skal fungere misjonerende.

Kallet til å gå inn i misjonærtjeneste må stadig holdes fram i forkynnelsen. I en tid med minkende kallsbevissthet er det mer nødvendig enn tidligere å mane til troskap mot det kall Gud har gitt.

NMS har i begrenset utstrekning sendt ut *korttidsmisjonærer*. Det vil fremdeles være aktuelt, men samtidig vil vi understreke at de kirker vi samarbeider med, foretrekker at misjonærene blir lengre tid slik at de lærer språk og kultur å kjenne.

Også fra vår side er det lite ønskelig med stor gjennomtrekk i misjonærstaben. Misjonærene representerer en stor investering, og våre midler er begrensede. Psykisk stress er imidlertid større nå enn tidligere. Hensynet til barnas skolegang kan gjøre det påkrevd for foreldrene å bli hjemme noen år. Både familiefolk og enslige kan derfor av ulike grunner finne det nødvendig å avbryte sin misjonærtjeneste. Dette må vi ha forståelse for. Likevel må vi gjøre det vi kan for å forlenge misjonærenes opphold på feltet. Under rekrutteringen, i opplæringen og i den aktive tjeneste vil vi legge stor vekt på personalspørsmål. Ved praktiske tiltak vil vi prøve å legge forholdene til rette for ny utreise der det er mulig.

I framtiden kan det bli aktuelt å satse på kristne fagfolk som reiser ut i annen sammenheng, men som bruker anledningen til å vitne om sin kristne tro. I land som ellers er stengt for vanlig

misjonsarbeid, kan dette være en løsning. Vi skal være åpne for denne mulighet og utfordre kristen ungdom til å tenke misjonsstrategisk når de velger yrke og stillinger.

d) De unge kirkene

Misjonskallet har vi felles med de unge kirker. Vi er partnere i misjonsarbeidet. Den tid er slutt da misjonsselskapene alene sto for styring og planlegging. Det er grunn til å understreke at NMS oftest samarbeider med selvstendige kirker. Både vår misjonærinstruks og de ulike samarbeidsavtaler uttrykker vilje til å respektere denne selvstendighet. Vi må vokte oss for å dominere eller øve utilbørlig press.

I praksis vet vi at dette ikke alltid er lett. Derfor vil vi minne om at misjonærene må være lojale mot den kirke de er satt til å tjene i. De er forpliktet på dens konstitusjon og underordnet de kirkelige instanser (Misjonærinstruksen § 4). Det kan være konfliktfylt dersom misjonæren av kirken settes til oppgaver som vedkommende ikke føler seg kalt til eller skikket til. Den enkelte må like fullt vise vilje til å akseptere de avgjørelser kirken tar. Det er kirken som kjenner de lokale forhold og de aktuelle behov. Herren har satt ulike tjenester i kirken for at de, hver på sin måte, skal bidra til at de lokale kristne kan utøve sin tjeneste og Kristi legeme nå sin fulle vekst (Ef. 4,11–13). Den enkeltes tjeneste må ses som et ledd i hele kirkens liv.

NMS som organisasjon vil imidlertid fra tid til annen drøfte med kirkene hvordan misjonærene skal brukes. Vi vil stadig framholde misjonærtjenestens egenart. Sammen må vi strebe etter å finne fram til en ordning som *både* respekterer kirkens selvstendighet *og* ivaretar vårt kall og oppdrag: å bringe Guds ord til nye mennesker. I enkelte tilfelle vil det nok hende at den misjonær det gjelder, kan føle situasjonen vanskelig. Da gjelder det at en del av en viser ydmykhet, lojalitet og vilje til å se sin tjeneste som en nødvendig del av en misjonerende kirkes liv. Vi ønsker å identifisere oss med den kirke vi arbeider i, for på den måte å manifestere den enhet i Kristus som Bibelen taler om, og som fører til at verden kommer til tro (Joh. 17,21).

Samarbeidet med de unge kirker er en berikelse for oss. Sammen med dem lærer vi å se nye sider og nye dimensjoner ved Guds ord (Ef. 3,18). Vi har mye å lære av det fellesskap og den omsorg vi finner i disse kirker. Respekten for eldre minner oss om noe vi

har forsømt, og evnen til å la troen prege hele livet er en påminnelse til oss som så lett isolerer troen fra dagliglivet. Forkynnere fra disse kirker er til velsignelse i våre sammenhenger. Vi håper at det i framtiden blir mer vanlig enn før at kristne fra andre land besøker oss og gir oss del i sine rikdommer.

III MISJON OG SAMFUNN

a) Misjon og kultur

Fordi mennesket er Guds skapning, fins det noe godt i alle kulturer. Gjennom vårt misjonsarbeid møter vi kulturelementer som det er en berikelse å bli kjent med, og som det derfor er en plikt å være med å bevare. Mange misjonærer har gjort en respektabel kulturinnsats ved å ta vare på lokale språk, folkeeventyr, sanger m.m.

Syndens realitet setter imidlertid en grense for hvor langt kirken kan gå i tilpasning til den lokale kultur. Troen på Kristus innebærer alltid et nei til avgudsdyrkelse og synd. Vi kommer derfor aldri forbi et anstøt og en konflikt. Det gjelder også i Norge. Også i vår kultur er det elementer vi må ta avstand fra. Fra *en* side sett er kristendommen et fremmedelement i enhver kultur, og de troende er alltid «fremmede og utlendinger» (1. Pet. 2,11 og Hebr. 11,13). Slik vil vår holdning til den lokale kultur alltid være preget av både et ja og et nei. I LS' erklæring fra 1972 blir det understreket at misjonæren må «besinne seg på at hans liv og forkynnelse så langt som mulig preges av innlevelse i den stedeagne kultur. På grunnlag av det nye liv i Kristus må den stedeagne kirke arbeide på å finne sin egen form. Misjonen bør på alle måter stimulere denne prosess.»

b) Nasjonal og kulturell frigjøring

Folkene i den tredje verden ønsker å frigjøre seg fra vestlig dominans. Vi har selv opplevd både kulturell og politisk ufrihet, og vi vet hvor smertefullt og nedverdiggende det er å trelle under andre. På denne bakgrunn forstår vi at det noen ganger kan være nødvendig å kjempe med makt for å oppnå frihet og selvstendighet. Generelt vil vi likevel si at som kristne må vi utrettelig peke på «ikke-vold» som mulighet og stadig framholde viljen til forsoning og samarbeid.

NMS ønsker å stille seg solidarisk med alle som blir forfulgt og

lider urett. Vi vil be og arbeide for at grunnleggende menneskerettigheter, så som religionsfrihet, ytringsfrihet, forsamlingsfrihet, rettssikkerhet m.v. blir respektert.

Misjonærene fra Vesten gjorde sitt inntog i u-landene omtrent på samme tid som koloniherrerne. I konflikter mellom koloniland og kolonimakt kjempet ofte misjonærene modig og offervillig på de undertryktes side. Vi kan ikke skjule at det også ble gjort feil. Likevel holder vi det for urettferdig å dømme tidligere tiders gjerninger ut fra nyere innsikt i politiske og sosiologiske spørsmål, selv om vi så langt som mulig vil ta lærdom av fortiden.

c) Misjon og rettferdighet

Det hersker urett og nød i verden. Dette angår oss som kristne, men det er uenighet om hva vi som misjon bør gjøre.

I internasjonal sammenheng ser vi at enkelte går meget langt i sitt politiske engasjement. Vi kjenner eksempler på at en setter likhetstegn mellom *Guds rike* og *fred* på den ene side og rettferdige samfunnsforhold på den andre side. Dette er klart ubibelsk. Jesus sa at Hans rike ikke er av denne verden (Joh. 18,36). Bibelen sier klart at vi aldri med våre gjerninger kan bli rettferdige for Gud. Det blir vi bare ved troen på Jesus Kristus (Rom. 3,20-22). Vår lutherske bekjennelse regner likevel med at «den menneskelige vilje har en viss frihet til å skape en borgerlig rettferdighet» (Den Augsburgske bekjennelse 18), men den borgerlige rettferd må aldri identifiseres med Guds rike eller frelsen. Misjonen må aldri miste sin evangeliske profil. Ordet om syndenes forlatelse i Jesus Kristus må alltid være sentrum i vår virksomhet.

Det er mange som er opptatt av å gjøre godt i verden, og vi kan samarbeide med dem i praktiske spørsmål. Men det er bare den kristne kirke som har fått kall til å utbre Guds evangelium. Derfor må ingen aktivitet — hvor god og nødvendig den enn kan være — får skyve misjonens hovedsak til side.

Imidlertid taler Skriften også om Guds vilje for livet i denne verden. Gud har skapt alle mennesker og gitt dem et kulturoppdrag (1. Mos. 1). Det er derfor misjonens plikt å konfrontere mennesker med Guds lov slik den er åpenbart for oss i Bibelen. Imidlertid må en ikke gå ut over forkynnelseens mandat. Guds lov forkynner dom over urett og veileder oss i Guds vilje for livet i denne verden, men den gir ikke konkrete politiske løsninger. Vår lutherske bekjennelse advarer derfor mot å blande sammen kirke-

lig og borgerlig (politisk) makt (regiment) f.eks. ved at kirken prøver å fastsette lover for hvordan statsforfatningen skal være (Den Augsburgske bekjennelse 28). Det forkynnelsen kan og skal gjøre, er å forkynne Guds vilje. Vår tale i disse spørsmål skal være profetisk, ikke politisk. Men den profetiske forkynnelse må ikke vike unna for å tale konkret og nærgående om uretten.

Dette kan være risikofylt. Vi kan imidlertid ikke unnvike oppgaven med å si at misjonen gjennom sitt barmhjertighetsarbeid skal nøye seg med å avhjelpe den akutte nød. Bibelen taler ikke bare om barmhjertighet, men også om rettferdighet. Det må få konsekvenser for vår holdning til fordelingen av verdens ressurser. Gud vil at vi skal dele med andre. Derfor må vi her hjemme mane folk i sin alminnelighet til «gudsfrykt med nøysomhet» (Tim. 6,6) og politikere og folk i næringslivet til ansvarlig handling. I en tid med økende egoisme og synkende interesse for u-landsproblemer, må vi tale klart og sterkt om Guds kall til rettferdighet i verdenshusholdningen. Misjonen har en viktig holdningsskapende funksjon her hjemme.

Også i misjonslandene møter vi disse problemer. I de tilfeller der styremaktene handler urettferdig eller krenker menneskerettene, vil misjonæren komme i en konfliktsituasjon. Enhver form for politisk aktivitet vil høyst sannsynlig føre til utvisning. Ofte vil visumbestemmelser forby misjonæren å blande seg i politikk. I vår misjonærinstruks står det derfor (§ 6): «Misjonærene må ikke ta del i organisert politisk virksomhet i det land der de arbeider.»

Derimot vil vi oppfordre de kristne på stedet til aktiv politisk innsats for å bedre samfunnsforholdene. Det er de som sitter inne med det intime kjennskap til lokale forhold som er nødvendig for at et politisk engasjement kan bli relevant og virkningsfullt. Misjonæren er gjest og utlending og må holde seg utenfor politisk aktivitet.

Men selv om misjonæren verken aktivt engasjerer seg eller lanserer politiske løsninger i sin forkynnelse og opplæring, gjenstår spørsmålet om hvor langt en kan gå i å påtale klare overgrep i samfunnet. Dette problemet møter en både i informasjonen hjemover og i forkynnelse og opplæring der ute. Noe helt klart svar er umulig å gi. En må til enhver tid vurdere hva som tjener folket best. I mange tilfelle kan det være rett å tie. Det betyr ikke at en er likegyldig, men at en for folkets og tjenestens skyld tross

alt velger å tie med det en vet. I andre tilfelle kan det være nødvendig å tale åpent om urettferdighet. En slik avgjørelse bør en ikke ta alene, men i samråd med erfarne kolleger og kirkens folk.

IV NMS I NORGE

a) *Vårt hjemmearbeid*

Hjemmearbeidet er like viktig som arbeidet på misjonsmarkene. Arbeidet ute er til enhver tid avhengig av et sterkt og stabilt hjemmearbeid.

Derfor sier grunnreglene (§ 2) at vi skal drive det hjemmearbeid som er nødvendig for å holde ytremisjonsarbeidet i gang. NMS satser ikke på å være en indremisjonsbevegelse. Alt vårt arbeid skal tjene vår hovedmålsetting: «å bringe evangeliet til nye folkeslag». All erfaring viser imidlertid at vårt hjemmearbeid er uunnværlig. I årene som kommer, blir det nødvendig å styrke det på forskjellige måter.

Forkynnelsen av Guds ord vil være vårt viktigste arbeidsredskap. Vårt arbeids viktigste forutsetning er en klar forkynnelse som skaper vekkelse og åndelig liv.

Vi har behov for flere forkynnere. Det må derfor være et bønneemne at Gud må drive ut flere mennesker med nådegave og kall til å forkynne ordet, enten som heltidsansatte eller på frivillig basis. Disse må omslutes med omsorg og gis anledning til videreutdanning. Her spiller våre skoler en viktig rolle.

Gjennom informasjonsvirksomheten vil vi bringe adekvate og korrekte kunnskaper om forholdene på misjonsmarkene. Vi bør legge vekt på at det skapes holdninger som fremmer *brorskap* og *likeverd*.

Foreningene har vært og vil fortsatt være ryggraden i vårt arbeid, ja, ifølge grunnreglenes § 1 består selskapet av dets foreninger. Det er derfor en viktig oppgave å styrke foreningsarbeidet. Dette må skje ved forkynnelse av Guds ord, informasjon, materiellutvikling osv. Det må arbeides for å starte opp nye foreninger og legges til rette for nye former å drive foreningsarbeidet på. Når vi nå går inn i nye samarbeidsformer med menighetene, må også der en av målsettingene være å danne nye foreninger, både for voksne, ungdom og barn.

Forbønntjenesten har en sentral plass i vår virksomhet. I de vanlige foreninger, i egne bønnegrupper og i menighetenes guds-

tjeneste ønsker vi at misjonsarbeidet blir husket i konkret for-
bønn.

Barne- og ungdomsarbeidet har avgjørende betydning for hele NMS' arbeid. Her legges grunnlaget for vårt arbeid på sikt. Ikke minst med henblikk på rekruttering av misjonærer, hjemme-
arbeidere og misjonsvenner er barne- og ungdomsarbeidet viktig. NMS' Landsstyre har derfor besluttet å styrke denne del av vår virksomhet.

I samarbeid med menigheter og andre organisasjoner innen Den Norske Kirke opplever vi at vi har en stor kontaktflate til disposisjon. Vi ønsker ikke å isolere oss fra andre, men er åpne for samarbeid på Skriftens og bekjennelsens grunn, likevel vet vi av erfaring at vi også er avhengige av å ha vårt eget organisasjons-
apparat.

b) Forholdet til Den Norske Kirke

NMS ønsker å arbeide innen Den Norske Kirke og sammen med den. I Misjonærinstruksen (§ 2) står det: «I samsvar med NMS' forhold til Den Norske Kirke skal misjonærene også betrakte seg som denne kirkes utsendinger. De skal lære og leve i samsvar med Den Hellige Skrift og Den Norske Kirkes bekjennesskrifter.»

I dette ligger et ønske om et nært samarbeid med vår kirkes menigheter og prester. Dette kommer til uttrykk ved at de teologiske kandidater som går inn i NMS' tjeneste hjemme og ute, får kirkens ordinasjon. På samme måte blir øvrige misjonærer og hjemmearbeidere som oftest innviet til sin tjeneste i lokalmenigheten. Våre foreningsmedlemmer hører til menighetenes kjerne-
tropper og slutter opp om kirkens gudstjenester og andre sam-
linger.

Kirken på sin side ser vårt arbeid som en del av sin egen virksomhet. Innstillingen om «Menighetenes misjonsengasjement» sier klart at «en ikke ser foreningene og misjonsorganisasjonene som et uttrykk for et historisk betinget nødsprinsipp, men som både et legitimt og tjenlig uttrykk nettopp for menighetens misjonsliv. Menighetene må derfor se det som en oppgave å støtte og styrke foreningene og bevisstgjøre hele menigheten til ansvar for misjonsoppgavene» (2. 3. 4.) NMS håper at våre menigheter fortsatt vil anerkjenne innsats gjennom frie misjonsorganisasjoner som et genuint kirkelig engasjement. Vi på vår side ønsker

å inspirere våre menigheter til misjonsinnsats og tror at dette samarbeid kan bli til velsignelse for begge parter.

NMS' lojalitet overfor kirken kommer først og fremst til uttrykk gjennom troskap mot kirkens læregrunnlag i Bibel og bekjennelse. NMS ønsker også å være lojal mot kirkens ordninger, men det kan aldri komme på tale å inngå frivillig samarbeid med slike som forneker sentrale bibelske sannheter. Dette er ikke «ukirkelig», men tvert om et uttrykk for NMS' *kirkelige* linje, for vår lutherske bekjennelse sier at kirken er forsamlingen av de hellige, der evangeliet «blir lært rent og sakramentene forvaltet rett» (Den Augsburgske bekjennelse, artikkel 7). Som en fri organisasjon har vi større mulighet til å lære og virke etter vår kirkes teologiske grunnlag og således ivareta vår kirkelighet.

I innstillingen om «Menighetenes misjonsengasjement» understrekes det at det er bred enighet om at misjonsorganisasjonens frihet og selvstendighet må bevares både av hensyn til organisasjonenes teologiske integritet og av hensyn til arbeidet (2. 3. 3.) Et nærmere samarbeid med menighetene innebærer derfor «ingen begrensning i de enkelte organisasjoners eller organers selvstendighet» (2. 3. 6).

Det er ikke bare den teologiske situasjon som taler for å bevare organisasjonens frihet. Erfaringen har vist oss at en selvstendig organisasjon lettere kan bevare den fleksibilitet og slagkraft som er nødvendig i misjonsarbeidet.

Vi vil derfor stå i et nært samarbeidsforhold til Den Norske Kirke, men da som en *selvstendig* partner i ubrytelig *lojalitet* mot vår kirkes *læregrunnlag* og med det mål å utføre vår kirkes *misjonsoppdrag*.

V KIRKENS ENHET

Den økte interesse for kirkens enhet de siste tiår har først og fremst blitt aktualisert av erfaringer gjort i misjons sammenhenger. Nettopp i misjonslandene oppleves de kristnes splittelse som spesielt smertefull. Derfor er det naturlig at vi som misjon er opptatt av arbeidet for de kristnes enhet i tro, bekjennelse og tjeneste. Også misjonsoppgavens størrelse motiverer for samarbeid. Vi vil samarbeide med kirker, misjonsorganisasjoner og felleskristne bevegelser på luthersk og evangelisk grunn. Samarbeid

over konfesjonsgrensene er også aktuelt. På lokalplanet i misjonslandene står vi ofte i praktisk samarbeid med andre kirkesamfunn. Forutsetningen for et slikt samarbeid er at de skjer på holdbare teologiske premisser.

Vi finner det naturlig at Den Norske Kirke innleder samarbeid med kirker som ikke tilhører den lutherske konfesjon. Det er også forståelig at ulike kirkesamfunn søker å danne et fellesskap av mer omfattende karakter, som f.eks. Kirkenes Verdensråd (KV). Likevel anbefalte Landsstyret i NMS i september 1978 at vår kirke skulle melde seg ut av denne organisasjon. Grunnen var ikke motstand mot økumenikk, heller ikke mot kirkeøkumenikk. Imidlertid mener NMS at KV i helt sentrale spørsmål har hevdet teologiske oppfatninger som bryter med det felles kristne grunnlag som rådet skulle være forpliktet på ifølge sin basisparagraf. Vi kan nevne som eksempel studieprogrammet om «Frelse i dag», spørsmålet om dialog, felles bønn og gudstjeneste mellom kristne og troende fra andre religioner. Spesielt fra KV's ledelse har det vært hevdet synspunkter og innført praksis som klart overskrider de grenser vi som kristen misjon kan akseptere. I slike tilfelle påbyr Bibelen at vi markerer en avstand, ikke bare i ord, men også i handling (Rom. 16,17; 2. Joh. 7-11; Tit. 3,10). Selv om det innen KV fins medlemskirker og enkeltpersoner som står for et bibeltro syn, har det vist seg umulig å oppnå noen klar kursendring. Derfor mente flertallet i LS at KV i dag er uegnet som økumenisk organ. Som konsekvens anbefalte vi utmeldelse.

Selv om kirken her har valgt en annen kurs enn NMS har anbefalt, mener vi ikke at uenighet på dette punkt må skape splittelse mellom kristne som ellers står på den samme teologiske grunn. Også innen våre egne rekker fins folk som har et annet syn på KV-medlemskap enn det LS ga uttrykk for.

På samme måte vil ikke ulikt syn på økumenikken innvirke på vårt forhold til våre søsterkirker i misjonslandene. De velger sin økumeniske linje selv — uten noe diktat fra oss.

Det er umulig å gi klare og universielle retningslinjer for økumenikk hjemme og ute. Vi må foreta en samvittighetsfull vurdering i hvert enkelt tilfelle og aldri gå på akkord med sannheten. Troskap mot det vi har fått oss betrodd i Guds hellige Ord, må være det overordnede synspunkt.

I vår tid er det mange *karismatiske grupper* som søker samarbeid. Vi vil her understreke at en må foreta en nyansert vur-

dering. Både en ukritisk akseptering og en ukritisk forkastelse av den karismatiske bevegelse er uholdbar.

Vi må prøve alt og holde fast på det gode (1. Tess. 5,21). Det fins en balansert og nøktern karismatikk på luthersk grunn som har betydd en berikelse for mange. Derfor har vi stilt oss åpne til samarbeid. Derimot er det grunn til å advare mot mer ytterliggående bevegelser, særlig slike som er uklare i dåpssynet, og som nedvurderer lærens betydning. Det er ikke bibelsk å spille ut mot hverandre «åndelighet» og kjærlighet på den ene side og læremessig klarhet på den annen side. Ifølge Bibelen skal nettopp Ånden og hans gaver føre til læremessig fasthet, og enheten i Kristus er alltid basert på en trossmessig enhet, ikke bare en følelsemessig. Nådegavene er gitt for å fremme «enheten i troen på Guds Sønn og i kjennskap til ham», slik at vi ikke lenger skal «være umodne, ikke la oss kaste hit og dit og drive med vinden for enhver lære, så vi blir et bytte for menneskenes falske spill og villfarelsens listige kunster. Vi skal være tro mot sannheten i kjærlighet...» (Ef. 4,13–15). Måtte Gud gi oss nåde til *både* å bevare troskapen og kjærligheten.

***

Bare ved å være tro mot sannheten i kjærlighet kan NMS være et tjenlig redskap for den gjerning Herren har gitt sin menighet å fullføre til Jesu Kristi dag.

***